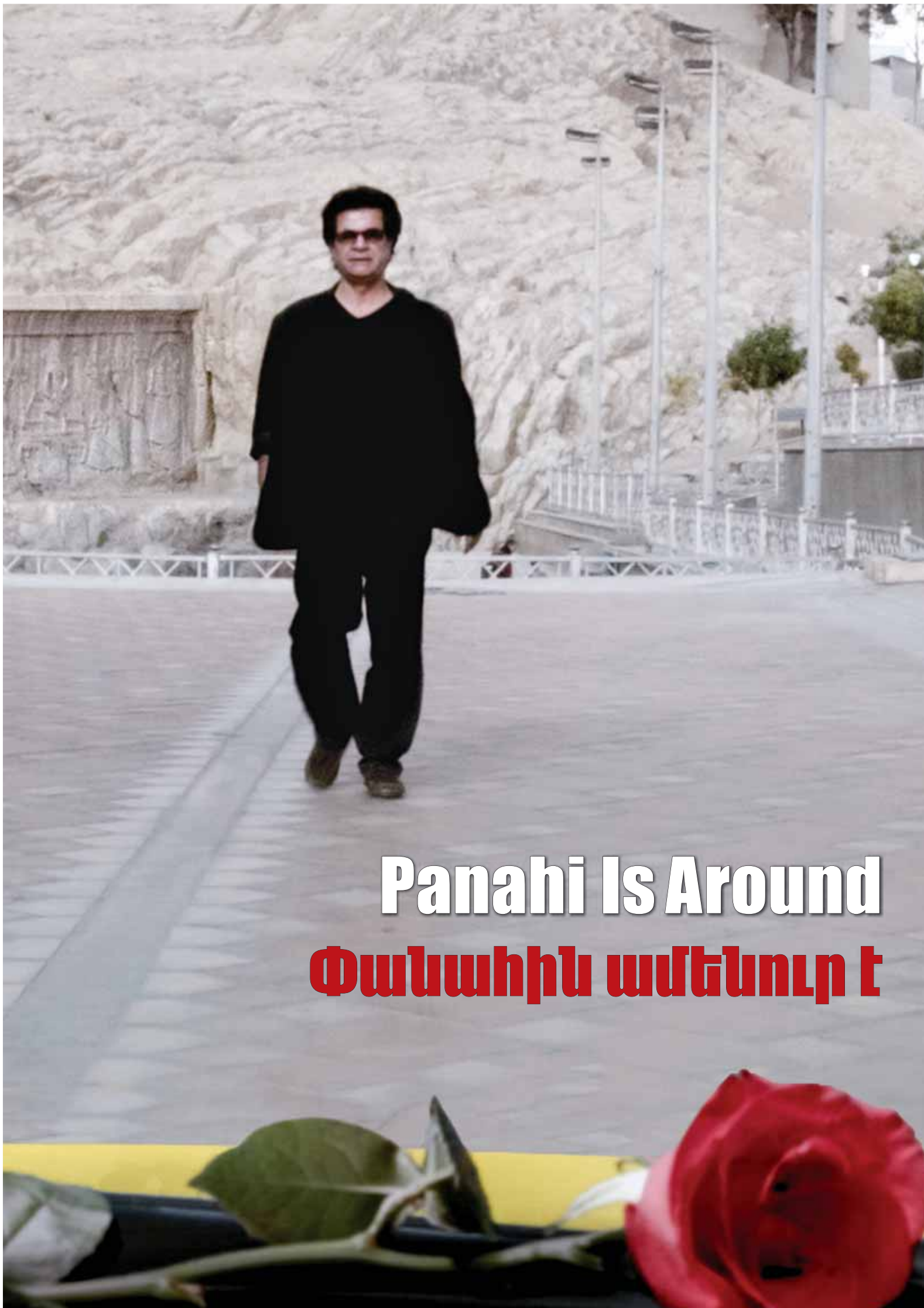

! ? օրվա թերթ

DAILY

DAY 6, FRIDAY, JULY 17

Panahi Is Around

Փանահին ամենուր է

>> 3
**Նուրու Սենա,
հանդիպում
Թումոյում**

>> 4
**«Գրողի
Բյուզ»,
«Միայնակ,
միասին»**

**Հարցազրույց.
Շնն
Մքալիսթեր**

>> 5
**Interview
Sean
McAllister**

>> 6
**Sanctuary:
System
of Oppression**

>> 7
**Robert
Guédiguian:
Let There Be
Light**

2 | Ծրագիր/program

հուլիսի 17 july

Մոսկվա կինոթատրոն,
Կապույտ դահլիճ/
Moscow Cinema, Blue Hall

10:00, 18:00

Սրբարան/Sanctuary Մարկ Բրունմունդ/Marc Brummund
Deu, 104' /FC
Lang.: German, Subt.: English

12:00, 22:00

Շնտհիմ ր է/Aferim! Ռադու ժուդե/Radu Jude
Rom/Bgr/Cze, 108' /FC
Lang.: Romanian, Subt.: English

14:00, 15:00

**Արյունակից եղբայրներ/
Blood Brothers** Քես Սխապ/
Kees Schaap
Nld, 45' /WE
Lang.: Dutch/Turkish/Armenian/
English/French/German,
Subt.: English and Armenian

16:00

Փյունիկ/Phoenix Քրիստիան Փեցոլդ/Christian Petzold
Deu, 98' /GNC
Lang.: German, Subt.: English and Armenian

20:00

Քլինչ/The Clinch Սերգեյ Պուսկեպալիս/Sergei Puskepalis
Rus, 90' /FC
Lang.: Russian, Subt.: English and Armenian

Սինեմա սթար/
Cinema Star

19:00

Կապրիս/Caprice Էմանյուել Մուռե/Emmanuel Mouret
Fra, 100' /FNC
Lang.: French, Subt.: English and Armenian

21:00

Ղազը/The Lesson Քրիստինա Գրոզևա, Պետար Վելչանով/
Kristina Grozeva, Petar Valchanov
Bgr/Grc, 107' /YP
Lang.: Bulgarian, Subt.: English and Armenian

Մոսկվա կինոթատրոն,
Կարմիր դահլիճ/
Moscow Cinema, Red Hall

10:00

**Եգիպտացորենի կղզին/
Corn Island** Գիորգի Օվաշվիլի/George Ovashvili
Geo/Deu/Fra/Cze/ Kaz, 101' /DAB
Lang.: Abkhazian, Subt.: English

12:00

**Հերոս պիոներները/
Pioneer Heroes** Նատալյա Կուդրյաշովա/Natalya Kudryashova
Rus, 116' /DAB
Lang.: Russian, Subt.: English

15:00

Սպիտակ քաղաք/White Town Հարություն Խաչատրյան /Harutyun Khachatryan
Arm, 37' /T
Lang.: no dialogues,
Subt.: no subtitles

16:30

**Շյոնեֆելդ բուլվարը/
Schönefeld Boulevard** Ջիլքո Էնդերս/Sylke Enders
Deu, 100' /GNC
Lang.: German, Subt.: English and Armenian

18:30

**Մուրճի վերջին հարվածը/
The Last Hammer Blow** Ալիքս Դելապորտ/Alix Delaporte
Fra, 83' /FNC
Lang.: French, Subt.: English and Armenian

20:30

Տաքսի/Taxi Ջաֆար Փանահի/Jafar Panahi
Iran, 82' /YP
Lang.: Persian, Subt.: English and Armenian

22:00

«Տիրեյի» Ալիսի ոդիսականը/Fidelio: Alice's Odyssey Լյուսի Բորլետաու/Lucie Borleteau
Fra, 95' /FNC
Lang.: French, Subt.: English and Armenian

Մոսկվա կինոթատրոն,
Փոքր դահլիճ 1/ Moscow Cinema, Small Hall 1

10:00, 16:00

Միանակ, միասին/Sons of Barents Դավիդ Կրեմեր/David Kremer
Fra, 76' /DC
Lang.: French, Subt.: English

12:00

Գրոզնի Բլյուզ/Grozny Blues Նիկոլա Բելլուցի/Nicola Bellucci
Che, 142' /DC
Lang.: Russian/Chechen,
Subt.: English

14:00

Հանդիպում ցուցահանդեսում/A Meeting at an Exhibition Ներսես Հովհաննիսյան/Nerses Hovhannisyann
Arm, 22' /WE
Lang.: Russian, Subt.: English

**Գերմանիան և գաղտնի ցեղասպանությունը/
Germany and the Secret Genocide** Մայքլ Հակոբյան/Michael Hagopian
USA, 57' /WE
Lang.: English, Subt.: Armenian

18:00

**Հավալունը անապատում/
Pelican in the Desert** Վիեստուր Կայրիշա/Viestur Kairish
Lva, 68' /DC
Lang.: Latvian/Russian,
Subt.: English and Armenian

Էսպես/Espe Sanihan Ֆերնանդես, Իսաակ Ռոդրիգես/Tanit Fernandez, Isaac Rodriguez
Spa, 12' /DC
Lang.: Catalá, Subt.: English and Armenian

20:00

Սիրիական սիրավեպ/A Syrian Love Story Շոն Մքալիսթեր/Sean McAllister
UK, 80' /DC
Lang.: English/Arabic,
Subt.: English and Armenian

Մոսկվա կինոթատրոն,
Փոքր դահլիճ 2/ Moscow Cinema, Small Hall 2

10:00, 18:00

Թավջութակ/Violoncello Օլեսյա Մորգունեց-Իսայենկո/Olesya Morgunets-Isayenko
Ukr, 23' /SC
Lang.: Ukrainian/Russian,
Subt.: English

Սանդվիչ կղզու մարդը/The Sandwich Island Man Լևոն Մինասյան/Levon Minasian
Fra, 26' /SC
Lang.: French, Subt.: English
**Պիմ Պում փոքրիկ պանդանոս/
Pim Poum the Little Panda** Ալեքսիս Միխալիկ/Alexis Michalik
Fra, 13' /SC
Lang.: French, Subt.: English

12:00, 20:00

Ռիո. բաց մարմին/Rio Open Body Կադու Բուրգոս/Kadu Burgos
Bra, 20' /SC
Lang.: Portuguese, Subt.: English

Անոմալիա/Anomalous Այտոր Գուտիերես/Aitor Gutiérrez
Spa, 15' /SC
Lang.: Spanish, Subt.: English

Ալֆա/Alpha Ֆակունդո Վ. Սկալերանդի/Facundo V. Scalerandi
Deu, 30' /SC
Lang.: German, Subt.: English

Հայաստան կինոթատրոն,
Փոքր դահլիճ/ Hayastan Cinema, Small Hall

17:00

Հատանցում/Traversed Ալեքս Իգիբաշյան, Էմիլի Սկրտչյան/Alex Igibashian, Emily Mkrtichian
Arm, 26' /AP
Lang.: Armenian, Subt.: English
1915 Կարին Հովհաննիսյան, Ալեք Մուսիբյան/Garin Hovhannisian, Alec Mouhibian
USA, 82' /AP
Lang.: English/Armenian,
Subt.: Armenian and English

19:00

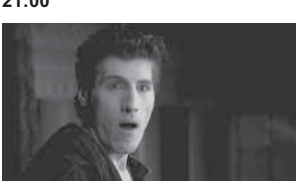

Բժիշկը/The Doctor Աննա Գորոյան/Anna Goroyan
Rus, 24' /AP
Lang.: Russian, Subt.: English and Armenian

Վերադարձ կամ մենք գոյություն ունենք/Return or We Exist Արմեն Խաչատրյան/Armen Khachatryan
Arm, 52' /AP
Lang.: Armenian, Subt.: English

**Մնաս բարով, «Վոլգա»/
Farewell Volga** Համլետ Վարդանյան/Hamlet Vardanyan
Arm, 24' /AP
Lang.: Armenian, Subt.: English

21:00

Վերևից/From Above Ալեն Մանուկյան/Alen Manukyan
Arm, 30' /AP
Lang.: Armenian, Subt.: English

Սանդվիչ կղզու մարդը/The Sandwich Island Man Լևոն Մինասյան/Levon Minasian
Fra, 26' /AP
Lang.: French, Subt.: English and Armenian

Հովիտի երգը/Shepherd's Song Վահրամ Մխիթարյան /Vahram Mkhitarayan
Pol, 30' /AP
Lang.: Armenian, Subt.: English

Հայաստան կինոթատրոն,
Մեծ դահլիճ/
Hayastan Cinema, Big Hall

17:00

**Եգիպտացորենի կղզին/
Corn Island** Գիորգի Օվաշվիլի/George Ovashvili
Geo/Deu/Fra/Cze/Kaz, 101' /DAB
Lang.: Abkhazian, Subt.: English and Armenian

19:00

Աղավթին նստել էր ճուղին՝ մտորելով կյանքի մասին/A Pigeon Sat On a Branch Reflecting On Existence Ռոյ Անդերսոն/Roy Andersson
Swe/Nor/Fra/Deu, 100' /YP
Lang.: Swedish/English, Subt.: English and Armenian

21:00

Մարմին/Body Mafgorzata Շումովսկա/Małgorzata Szumowska
Pol, 90' /YP
Lang.: Polish, Subt.: English and Armenian

Երևանյան գիշերներ
Պողոսյան այգիներում/
Yerevan Nights at Poghosyan Gardens

21:00

Սանդվիչ կղզու մարդը/The Sandwich Island Man Լևոն Մինասյան/Levon Minasian
Fra, 26' /SC
Lang.: French, Subt.: English
Հովիտի երգը/Shepherd's Song Վահրամ Մխիթարյան /Vahram Mkhitarayan
Pol, 30' /AP
Lang.: Armenian, Subt.: English

GOLDEN APRICOT DAILY

Խմբագիրներ՝ Յոսթ Բրոերեն, Արթուր Վարդիկյան
Աշխատակազմ՝ Մարիսկա Գրեյվլենդ, Մարիկե Նյուդորփ
Տեղիեցուցիչներ՝ Կարեն Ավետիսյան, Մարիա Թորմաջյան, Նանե Սահակյան
Լուսանկարիչ՝ Մանե Հովհաննիսյան
Սրբագրիչներ՝ Մարինե Ղարախանյան, Ռինա Աղեկյան
Թարգմանիչներ՝ Լուսինե Հովհաննիսյան, Ջարոնի Սաֆարյան
Գլխավոր խորհրդատու՝ Պիտեր վան Բյուրեն
Տպագրված է «ՆՏ Հոլդինգ» ՍՊԸ-ում

Editors: Joost Broeren & Artur Vardikyan
Staff: Mariska Graveland, Maricke Nieuwdorp
Contributors: Siranush Galstyan, Nane Sahakyan, Maria Tokmajyan
Photographer: Mane Hovhannisyann, Mickael Petrosyan
Design: Gayane Grigoryan
General Coaching Adviser: Peter van Bueren
Printer: "NT Holding" Ltd.

Sean McAllister

Բրիտանացի վավերագրող Շոն Մքալիսթերն ամբողջովին հրապարակում է բոլոր այն պատմություններով, որոնք նկարահանում է: Մնացածը նրա համար երկրորդական է: Մքալիսթերն ամեն ինչ անում է յուրովի. նույնիսկ BBC-ի խմբագիրները հաճախ պատկերացում անգամ չունեն՝ ինչպես է նա օգտագործում իրենց փողը, և ինչպիսին է լինելու ֆիլմը: Առայսօր այս աշխատանքն արդարացրել է իրեն. նրա՝ «Ճապոնիա. Սիրո և Աստվածության պատմություն» (2008), «Չամառ հեղափոխականը» (2012) և վերջին՝ «Սիրիական սիրավեպ» ֆիլմերից յուրաքանչյուրն էլ արժանի է նման ռիսկի: Նրա ներկայացրած խիստ անձնական պատմություններն այն հասարակությունների արժեքների մասին են, որտեղ ապրում են այդ ֆիլմերի հերոսները:

Մինչև Մեծ Բրիտանիայի կինոյի և հեռուստատեսության ազգային դպրոց հաճախելը՝ որոշ ժամանակ աշխատել եք գործարաններում: Գուց հիմա էլ եք պահպանում ձեր հոգեկան կապն այդ աշխատանքային դասի արմատների հետ:

Ես այս ֆիլմերը չեմ ստեղծում ինչ-որ մտավորականների համար: Ես ֆիլմեր եմ ստեղծում իմ ընկերների համար, ովքեր ապրում են Հարթում, և որոնց բացարձակապես չեն հուզում ոչ Եմենը, ոչ էլ Սիրիան: Իսկ ինչո՞ւ պետք է հուզեն: Բայց երբ նրանք տեսնում են «Չամառ հեղափոխականի» հերոսին, ով խնդիրներ ունի իր կնոջ հետ ճիշտ այնպես, ինչպես իրենք ունեն խնդիրներ իրենց կանանց հետ՝ նրանց սկսում է հետաքրքրել այդ ամենը: Եվ հաջորդ անգամ նորություններ լսելիս կամ Եմենի մասին ինչ-որ տեսանյութ դիտելիս նրանք արդեն այլ կերպ կրնկալեն: Չոր լրատվությունը երբեք չի հուզում մարդկանց:

Գուց հիմնականում նկարահանում եք ֆիլմեր՝ քաղաքական հակամարտությունների ու հեղափոխությունների ամենաթեժ կետերում:

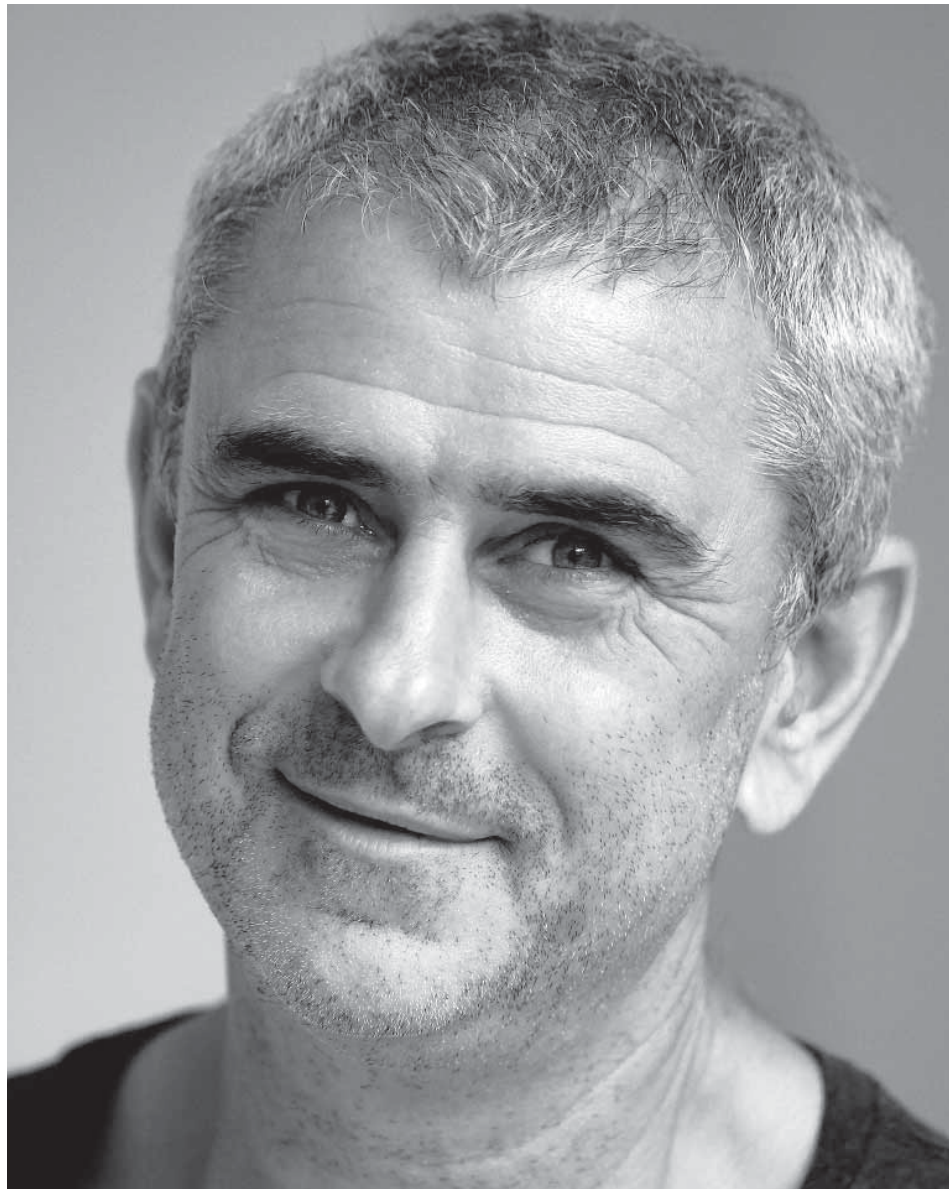
Ես երբեք ոչինչ նախապես չեմ ծրարում. ընդամենն ուզում եմ ֆիլմ նկարահանել: «Սիրիական սիրավեպի» դեպքում ուզում էի ֆիլմ նկարել աշխարհիկ սիրահացիների մասին: Երկար ժամանակ ֆիլմեր եմ արել Միջին Արևելքում, և ինձ հետաքրքիր էր նկարահանել մի կինոնկար գործող բռնապետությունների, այլ ոչ թե արաբական աշխարհի մասին: Սիրիան այս տեսակետից շատ հարմար էր թվում: Ես այնտեղ հանդիպելիս Ամերին, ով ինձ պատմեց, որ իր կինը՝ Ռադան, բանտում է: Իմ հանդիպած մյուս մարդիկ այդքան էլ չէին ձգտում նկարահանվել, իսկ նա հակառակը՝ ինքն էր ինձ խրախուսում: Ոչ ոք չի ուզում ուշադրություն գրավել, երբ ապրում է բռնապետի իշխանության ներքո: Ես նրանց նկարահանել եմ մտավորական հինգ տարի, և ի վերջո ստացվեց պատմություն ոչ թե «արաբական գարնան», այլ արքայազն ընտանիքի մասին:

Գուց և ձեր տեսախցիկը միշտ շատ մոտ եք ձեր հերոսներին:

Հենց սկզբից ես կարծում էի, որ շատ սխալ է, երբ մարդկանց անընդհատ շրջապատում է նկարահանող անձնակազմը: Երբ 1997 թ. նկարահանում էի իմ առաջին «Աշխատելով թշնամու համար» ֆիլմը, հերոսը՝ մի գործազուրկ տղա, չէր ուզում նկարահանվել: Ես կարողացա նրան համոզել, քանի որ մենակ էի աշխատում, ու նա չէր գգում իմ ներկայությունը: Սա է գաղտնիքը: Հերոսները գգում են, որ ես իրոք անտարբեր չեմ իրենց նկատմամբ: Եթե ուզում եք ֆիլմ ստեղծել՝ պետք է ինքնամոռաց տրվեք ձեր գործին:

Գուց շատ հաճախ ձեզ վտանգում եք՝ ֆիլմի համար...

«Բաղդադի ազատագրումը» ֆիլմի նկարահանման ժամանակ կար մի պահ, երբ թվաց, որ ինձ կառնակեն: Իրոք վախեցած էի՝ չնայած այդ տեսարանում կարող էր լսել իմ ծիծաղը: Իհարկե, ոչ մի նման քան չպատահեց: Բայց երբ քեզ բռնում են, ինչպես Սիրիայում էին ինձ ձերբակալել, այլևս անգոր ես որևէ բան անել: Նրանք իմ գլխին տոպրակ էին հագրել, փակել խցում, և ես լսում էի, թե ինչպես էին հարևան սենյակներում ծեծում մարդկանց: Անես օդանավից վայր ընկնելիս լինես. դու այլևս

ոչինչ չես կարող անել կամ վերահսկել իրավիճակը: Բայց իրականում ես վախեցած չեի: Ես հաջողագրի մտերմանալ պահակների հետ, ու շուտով նրանք ինձ ազատ արձակեցին: Սովորաբար ավելի շատ վախեցում եմ այն մարդկանց համար, ում նկարում եմ:

Ձեր բոլոր հերոսները շատ անկեղծ են ու բաց: Ինչպե՞ս եք կարողանում հարգալից ներկայացնել նրանց:

Պետք է շատ զգույշ լինել, նրանց վստահությունը չարաշահելը շատ հեշտ է: Օրինակ՝ «Սիրիական սիրավեպում» կան բազմաթիվ կադրեր, որոնք չենք օգտագործել: Մի անգամ Ռադան չափազանց շատ բաներ էր խոսել տեսախցիկի առջև, ինչը շատ մեծ տպավորություն կդրոներ, եթե օգտագործեիք ֆիլմում: Բայց մենք հանեցինք այդ մասը ի նշան նրա նկատմամբ մեր հարգանքի: Այդ տեսարանը մի տեսակ անպարկեշտ էր, ասես բանալու անցքից նայում ես ինչ-որ մեկին:

Ձեզ միշտ հաջողվում է արձանագրել ամենակարևոր պահերը:

Չկա ավելի սարսափելի բան, քան սեղանին դրված տեսախցիկն այն պահին, երբ մարդիկ սկսում են որևէ հետաքրքիր բան խոսել, քանի որ մինչև տեսախցիկը ձեռքդ ես վերցնում, պահն արդեն կորած է լինում: Գրա համար էլ ես սովորաբար ձեռքիս պահում եմ իմ փոքրիկ տեսախցիկը, չնայած այն ոչ միշտ է միացված լինում: Անես նոր հարաբերություններ ես սկսում. գրույցի միջոցով ճանաչում եմ իմ հերոսներին և անհրաժեշտ պահին պարզապես սեղմում կոճակը: Իսկ եթե ինչ-որ հետաքրքիր բան է պատահում, երբ տեսախցիկը ձեռքիս չէ, ես փոխում եմ խոսակցության թեման և վերսկսում այն, երբ նորից պատրաստ եմ լինում: Հենց սա է վավերագրական ֆիլմը: Դա ասես իրական կյանքը լինի, որը դիտում ես, բայց նայանալով ամեն ինչ թու վերահսկողության տակ է: Դրա համար նույնպես որոշակի հոգեբանական հմտություն է պահանջվում: Սա հեշտացնում է ռեժիսորի գործը: **ՄՆ**

«Սիրիական սիրավեպ», Մեծ Բրիտանիա, (Վավերագրական ֆիլմերի մրցույթ), «Մտական» կ/թ, Փոքր դահլիճ 1, 17.07 (20:00)

British documentary filmmaker Sean McAllister completely engages with every story he films. Everything else is secondary. McAllister always marches to the beat of his own drum – even his commissioning editors at the BBC often have no idea what the director is doing, how he’s using their money, and what will become of the film he promised to make. And yes, that can be dangerous, for McAllister as well as for the people he films. Until now, it’s worked: films such as Japan: A Story of Love and Hate (2008), The Reluctant Revolutionary (2012) and his latest film A Syrian Love Story all seem worth the risk. His highly personal stories speak volumes about the societies his protagonists live in.

Before attending the National Film and Television School in the UK you worked in factories for a while. Did you have a goal in life?

Yes, to not be in the factory! But in a way I did feel free at that time. And I still miss the camaraderie. But on the other hand, now I’m liberated. And I appreciate every morning I wake up at 10:30 with a hangover. *(Laughs)*

Do you still feel connected to those working class roots?

My main target audience are my mates at home. I’m not making these films for some intellectuals. I’m making them for my friends in Hull, who don’t give a fuck about Yemen or Syria. Why would they? But when they see Kais in *The Reluctant Revolutionary*, who has problems with his misses just like they’ve got with their ladies – then they get it. So the next time they watch the news and they see something about Yemen, they connect with it, ‘cause the regular news is not connecting with people.

Most of the time you end up filming in the midst of political conflicts and revolutions. How do you find these historical moments?

There’s no plan really – just a plan to make a film. With *A Syrian Love Story*, I wanted to make

a film about secular Syrians. I’ve made films in the Middle East for a long time and I was curious about making one about a functioning dictatorship, instead of making a film about the Arab world. Syria seemed to be working under al-Assad. I met Amer there, who told me his wife Raghda was in jail. Whereas the other people I met weren’t really up for being filmed, he actually encouraged me to. No-one wants that spotlight under a dictatorship. I filmed them for over five years, and it ended up not being an Arab spring story, but more about a family in exile.

How do you “choose” your protagonists?

When I started making documentaries everyone was interesting to me. Now that I’ve made a few, I’ve come to realize that very, very few people actually are. The reality is that most people are quite tedious. The other thing besides a gripping appearance is that I always try to find people I can help. The film should benefit them in some way.

You and your camera always get very close to your subjects.

From the very beginning I thought the idea of a crew that crowded the people was the wrong way around. When I made my first film *Working for the Enemy* in 1997 the protagonist, a jobless guy, did not really want to be filmed. But it worked because I was on my own. That was the whole lesson of access. Why does someone, against his or her better wishes, choose to tell you stuff? It’s because they like and trust you. It’s a reciprocal issue; they feel like I really care.

What does that do for your own state of mind?

You have to loose yourself in order to make a film. For instance with *Japan: A Story of Love and Hate*, Naoki found me when I was fucked up. He kind of took me in at home. For me, struggle is key. A friend told me that I don’t need to fucking die every time I make a film. But then they wouldn’t be the same.

Indeed, you often take big risks during shooting. When were you most scared?

When filming *The Liberator of Baghdad* there was a moment when it seemed like I would be kidnapped. I was really afraid, but you can hear me laughing in the scene. In the end nothing happened. But when you do get caught, like when I was arrested in Syria, you just let go. They took me with a bag over my head, locked me up and I could hear people getting beat up in neighbouring rooms. It’s like dropping from an airplane: you do not have control anymore. But I wasn’t actually scared. I managed to kind of befriend the guards and they soon let me go. I’m usually more scared for the people I’m filming.

Since all your protagonists have been very open, how do you go about portraying them respectfully?

You have to be careful, it’s easy to misuse that trust. For instance there was a lot more in *A Syrian Love Story* that we did not put in. Raghda did kind of loose it one time. She had a crazy breakdown on camera, which would be dramatically memorable in the film. But we cut it out of respect for her. It wasn’t graceful to watch, it was almost voyeuristic.

You always seem to be recording the key moments. What’s your method?

There’s nothing worse than having the camera laying on the table when they start talking about something interesting, because the moment is gone as soon as you pick it up. So I usually have my small camera in my hand, although it’s not always running. It’s like stepping into a new relationship: I’m getting used to them while were talking. And with just a push of the button I can be recording. That’s when you get that moment. If something does happen when the camera isn’t at hand, I change the conversation and park it somewhere until I’m ready to bring it up again. That’s what I call making documentary: it seems to be kind of *vérité* in an observational way, but it’s all very controlled. There’s some psychology to it, definitely. It’s about making filmmaking look easy. **MN**

Life Keeps Happening

Taxi (Jafar Panahi, Iran, 2015), 17-7 20:30, Moscow Cinema, Red Hall, 19-7 14:00, Moscow Cinema, Blue Hall

On December 20, 2010, the Iranian Revolutionary Court convicted filmmaker Jafar Panahi (1960) to six years in prison and banned him from filming for twenty years. The charge: "Assembly and colluding with the intention to commit crimes against the country's national security and propaganda against the Islamic Republic." He was released from prison after going on a hunger strike, which drew outrage from the international film community. This apparently scared the authorities, who did not want to let him die in fear of tainting Iran's international image. But while it did get Panahi out of prison, his passport was confiscated, preventing him from leaving the country. The twenty-year ban on filming also remained in place, and any violation would be punishable with twenty years in prison.

Despite all this, a new film by Panahi was screened at the Cannes film festival in 2011: *This Is Not a Film*, made in complete secrecy and shot entirely in Panahi's own house. The film was smuggled to France on a USB stick hidden in a cake. Also in 2011, Panahi was a jury member at the Berlin film festival, even though he was forbidden to actually go to the festival. An empty chair was put on stage as a reminder of his absence. Two years later, *Closed Curtain* (2013), again shot in his home, had its premiere in Berlin.

When the authorities kept quiet after these two "forbidden films", Panahi felt strong enough to venture outside his house to make *Taxi*. For the first time since his arrest in 2010, he dared to film outdoors again for this documentary-like road movie featuring regular people playing themselves in staged situations that feel utterly real. Panahi roams his home town Teheran in a yellow cab,

acting like a proper taxi driver. The only difference is the small camera on his dashboard, and the conversations he initiates while he drives. He meets several inhabitants of the city, who all have their own stories about life in Iran. They speak about the illegal dvd-market (the only way *Taxi* is likely to be seen in Iran), Sharia law, or people who've been imprisoned, but also about memorable old traditions and family life. The encounters range from life-and-death serious to comical or even slapstick-like. And even knowing Panahi's own back story, it's more than obvious that this film was made by a positive man with a great love for the Iranian spirit.

Life keeps happening during these taxi rides: passengers have conversations and take telephone calls, and people get involved from outside the car. Although Panahi's camera is mostly pointed at himself and his passengers, he also has it turn its gaze outside when there's something important happening there. When his wisecracking young niece gets in the car, she offers an additional point of view, using her own camera to film Panahi while they talk about her school film project. Her teacher told her to show reality but never show anything negative. It's a little detail that speaks volumes – one of many moments to

show us what it's like to live in a country where censorship is the norm.

After Panahi finished the film, his wife was given permission to attend the premiere of *Taxi* in Berlin, again without Panahi. That Panahi can keep on filming despite his conviction is partly due to the international appreciation of his work. Filmmakers like the Coen brothers, Steven Spielberg and Martin Scorsese all shouted for his release back in 2010. In addition Panahi circumvents the Iranian censorship system by not adding credits to his films. With this he protects his cast and crew; he is solely responsible for the end result. **MG/MN**

Consoling the Living

A Pigeon Sat on a Branch Reflecting on Existence (Roy Andersson, Sweden/Norway/France/Germany, 2014), 17-7 19:00, Hayastan Cinema, Big Hall

Swedish master of comic absurdity Roy Andersson again presents a wonderfully strange film with *A Pigeon Sat on a Branch Reflecting on Existence*. The director finds comedy in the most painful topics: death, aging, unpaid debts and unrequited love, all captured in brilliant, absurd vignettes about "what it's like to be human". It's pretty bad, but thanks to Andersson at least we can laugh about it.

Andersson films like a painter, carefully composing his exquisitely stylized tableaux, which are entirely created in a studio. By using the painting technique of *trompe l'oeil*, he suggests depth and perspective on a flat surface. His long takes drained of any colour are unsurpassed in their precision and detail, as Andersson observes the behavior of vulnerable humanity. It's like a master class in comic timing, in which he gives us ample time to carefully watch his characters. Like Sam and Jonathan, two friends who sell plastic vampire teeth and other jokey party items, even though they themselves look as though they haven't smiled in a good long while.

In other vignettes a man gets a heart attack while wrestling to uncork a bottle of wine, and a cruise passenger collapses in front of the lunch buffet – all the more tragic because he had just paid for his meal. Cruelty and entertainment are entwined in most scenes, while some gentle social critiques about racism also find their way into the film. But however sad life is, as Andersson shows in his winner of the Golden Lion in Venice, it all could have been much worse. By emphasizing the tragedy he consoles us, the living. **MG**

Fresh Meat

Sanctuary (Marc Brummund, Germany, 2015), 17-7 10:00 and 18:00, Moscow Cinema, Blue Hall

Freistatt was regarded as one of the toughest juvenile corrective training institutions in Germany. By the 70's, there were some 3.000 such homes run by the state and the church, together housing over 800.000 girls and boys.

Marc Brummund's riveting debut feature *Sanctuary* is based on true events, shot on the gloomy original locations. Fourteen-year-old Wolfgang gets sent to this foster home for difficult children for no other reason than being a bit rebellious. He arrives as "fresh meat", standing naked in the run-down laundry room, and getting only half portions of his meals. The boys are forced to do heavy digging work every day. "I'm outdoors a lot", he understatedly writes to his mother.

As the youth conquers the Paris streets in 1968, rebelling against the previous generation, old authorities still prevail in this German province. Eventually, Wolfgang stands up to the harsh working conditions and the system of oppression and violence. First by stealing tomatoes and by singing out loud ("Sometimes I feel like a motherless child"). Then by openly fighting against the scandalous educational methods the wardens use.

"Reform schools aim to develop Christian personalities by raising children to believe and molding the entirety of the child with all his natural abilities in the service of love." So reads the real-life guideline for educators at the former Freistatt Welfare Institution, a text which is shown to be perfidious by Brummund's film. "Everybody forgot us", a friend of Wolfgang says, and that's a more appropriate characterization of this horrifying place. But that insight only came much later: it was 2010 before the German parliament approved compensation payments. **MG**

Gift of Nature

Corn Island (George Ovashvili, Georgia/Germany/France/Czech Republic/Kazakhstan, 2014), 17-7 17:00, Hayastan Cinema, Big Hall

During springtime, the Georgian river Inguri offers up fertile soil which accumulates into small islands. For the poor local farmers, these rich grounds are a gift of nature. They each claim an island for a spring and a summer, to grow just enough corn to survive the next winter.

An elderly man steps onto one of those islands. He estimates the fertility of the soil and marks the land. The next day he returns with tools and starts building a wooden cabin. His beautiful granddaughter – a girl, not yet a woman – joins him when he's finished, to sow the corn. Day after day they farm in silence. Their labour-intensive work is captured in beautiful, wide shots that honour the natural, almost fairylike surroundings of the river and nearby forest. The two hardly use words to communicate; only the sounds of nature surround them. This peaceful quiet is sporadically

interrupted by the sounds of faraway gunshots. Every now and then soldiers sail along, bringing a hint of danger to the otherwise serene situation.

Corn Island was this year's Georgian candidate for the foreign-language film category at the Oscars. The almost wordless tale also won several prizes on the international film festival circuit. Director George Ovashvili shows an ancient practice in modern-day times, against the backdrop of the ethnic conflict along the borders of this small former Soviet nation. But mostly, this atmospheric, almost meditative tale speaks of the passing of seasons, of time and of life itself. The camera only pictures the protagonists on or around the small island; we never see where they came from, nor where they will go. The civilized world seems far, far away. **MN**

Dwellers of the Sea

Sons of Barents (David Kremer, France, 2014), 17-7 10:00 and 16:00, Moscow Cinema, Small Hall 1

In his previous short films, French filmmaker David Kremer already showed a great deal of passion for the sea. In his first documentary feature *Sons of Barents* Kremer, also the film's cinematographer, again shows a special talent for depicting the element of water. The film documents the daily routine of lonely fishermen on the Barents Sea. Kremer simply shows their life, only sporadically engaging in conversation with the taciturn men.

What makes a man leave his home and family to do the same hard work for decades and decades on the dangerous open sea? The fishermen know very well that those who die at sea have no grave – they even tattoo it onto their bodies. The arctic summer days are long, the nights are non-existent, the work is hard and unending. Not everybody can stand the pressure of life

on these weltering ships, where there's no place for fear or laziness. Many come and go, but some show up at 16 and stay for the rest of their lives.

As dull hours pass, it seems the seamen don't measure time in weeks or months, but rather in sea voyages. Land is a different world. At sea, the scenery doesn't change – the half-frozen sea, some birds, waves and clouds. What makes these fishermen come back every time? What makes a son want to become a fisherman like his dad, even though the father forbids him to devote his life to the sea? One of the oldest ship dwellers has an answer: "They come to the sea when they can't find what they were searching for on land." **NS**

Documenting from Sea to Sea

Yesterday saw the presentation of the Baltic to Black Sea documentary network, or B2B Doc in short. The project was presented by filmmaker Alex Schirjaeff, born in Russia but now living in Sweden. At the presentation he discussed the complexities of co-productions and distribution.

"Because Scandinavian countries have such a high standard of living, nothing interesting really happens there", Schirjaeff claimed. "There are no border conflicts, no drama, so there's basically nothing to film." From this point of view it makes sense to make movies in more troubled areas. "I really want to create an open platform that will help to easily establish relations and make movies together, from Scandinavia and the Baltic countries to Armenia and Georgia. And with combined effort we might have a chance of getting our films out to the international market."

Schirjaeff had been thinking of creating an international network for a long time. "When documentary students at the Swedish Film

Institute are preparing to graduate they are encouraged to travel to other countries, to find themes, interesting characters and make their graduation films about that. So even at this

early stage of their careers, the institute wants film students to learn how to cooperate." To start with, the network will do the same: by bringing filmmakers together, it gives them the opportunity

to openly share their ideas and experiences in an informal environment.

But it won't stop there, if Schirjaeff gets his way. "Everybody knows that the biggest problem for documentary filmmakers is finding the money to make their films. I'm hoping that our platform will help us solve that, as well as some technical issues. As is done all over the world, we will start by organizing pitch sessions. Selected projects will get financing and continue their journey. Professionals will help develop the projects, and when everything is prepared, we can start shooting."

Schirjaeff gives great importance to the seminars, discussions, master classes, and round tables that the network hopes to organize. This process will make clear the artistic and production issues that filmmakers are facing and help them find ways of solving them. Nevertheless, Schirjaeff noted in closing, making multinational co-productions should not mean assimilating to one another completely, or losing any sense of national identity. Indeed, local or national traits should be preserved and fostered. **MT**

Bring the Light

At a ceremony held at the Gevorgian Seminary of Holy Etchmiadzin in Vagarshapat, director Robert Guédiguian was yesterday awarded this year's Let There Be Light Award. The award was established in 2012 by the Armenian Apostolic church, to promote spiritual, cultural and humanitarian values and celebrate filmmakers who have made a significant contribution to global cinematography. Guédiguian thus follows in the footsteps of three illustrious previous winners: Russian master Alexander Sokurov, Armenian director Artavazd Peleshian and Polish filmmaker Krzysztof Zanussi. French-Armenian Robert Guédiguian is the director of this year's opening film *Don't Tell Me the Boy Was Mad*, which has its final festival screening this Sunday. **JB**

Not Just Fun and Games

Yesterday Nuno Sena gave a master class at TUMO. He is one of the founders and the program director for IndieLisboa, an international festival dedicated to independent films which is in its 11th year.

Sena studied communications at university, only later specializing in film. He has worked in the organizations of several festival and film forums, as well as working as a film producer. He has worked at the Portuguese Film Institute, film archives, and the film museum, and is also lecturer on film history and theory.

"A festival is not just fun and games", Sena said of his work as a festival programmer and director. "It's not just a celebration. It's also perplexing and stressful organizing work. A lot of responsibility. But it has to be done very smoothly so that all the hard work isn't visible for the audience."

Sena also gave his views on cinema. For him, film is like a box and every generation has to fill it with something new, give new meaning to it. "The best films were made more than a hundred years ago. These were the silent, primitive movies, which are as new as they are old, because they have concealed in themselves the breath of those times." Sena suggests watching these movies over and over again, being open to them,

as one should never lose the ability to be in awe of something. He compared the two schools that are traditionally considered to have formed all of cinema: the Lumière school (documentary) and the Méliès school (fiction). Sena advises everyone to start with the beginning, the roots of cinema, so that they'll be able to understand modern cinema and evaluate its innovations and experiments accordingly, without having to reinvent the wheel. Sena noted that the *Lord of the Rings* trilogy could

be said to be simply a more sophisticated and polished version of Méliès's early trick films.

A big subject for Sena was cinephilia. "In the last century a huge wave of film lovers arose. They watched movies for hours every day and they just couldn't get enough of it. And yet today we are witnessing a great paradox: despite all our modern technologies, people don't watch that many movies anymore. Even if they do they don't enjoy the experience as much." **MT**

Behind Soviet Stereotypes

White Town (Harutyun Khachatryan, Armenia, 1988), 17-7 15:00, Moscow Cinema, Red Hall

In celebration of festival director Harutyun Khachatryan's 60th birthday this year, GAIFF is screening his 1988 film *White Town*. Khachatryan wrote the film about his native Akhalkalaki with film critic and screenwriter Mikael Stamboltsyan. Located in Georgia, this provincial Armenian town is presented here as a tragicomic model of Soviet reality.

Looking at the film with the knowledge of what would happen in the following years, one feels the filmmaker captured the anxiety that preceded the collapse of the Soviet empire and the subsequent ethnic conflicts in the Caucasus region. Khachatryan manages to capture a rarely seen image of that time. We see a Lenin monument in the central square of a small town, and other stereotypes of Soviet times. But, as film critic Susanna Harutyunyan noted at the time, all this is perceived as a stage: "Behind these stereotypes we see the real lives of real people, with their real pains and concerns."

Khachatryan simply shows these lives; as in all

of his films, there is no voice-over and very little dialogue. "I prefer the story to be told visually", the director has said. "For me, there is only one type of directing – the directing of faces, objects, gestures, montage and rhythm."

The film was shown at film festivals around the world, winning the Silver Sesterce Prize at

the International Documentary Film Festival in Nyon. Speaking of Khachatryan's *The Voices of the Neighborhood* as well as *White Town*, Russian film critic Andrei Plakhov wrote: "Here we see the conflict between a modeled official ideology and real life, laid bare with the accuracy of a documentarian and the emotionality of a poet." **SG**

Talk to GAIFF: Vahram Mkhitarian

17:30, Tumo Center for Creative Technologies (16 Halabyan St.). Today's talk at the Tumo Center will feature Armenian director Vahram Mkhitarian, whose short documentary *Shepherd's Song* (see Yerevan Nights, below) is selected for the Armenian Panorama.

Yerevan Nights

21:00, Poghosyan Gardens. For tonight's final open air screening of the festival, Mkhitarian's short documentary *Shepherd's Song*, about the blind goatherd Khachik, will be accompanied by another film from the Armenian Panorama, *The Sandwich Island Man* by Levon Minasian. Also selected for the Apricot Stone competition, the short fiction film tells the story of a boy who goes out in search of his absent father.

Midnight Wrap-up

24:00, The Club (40 Tumanyan St.). Film gurus and GAIFF guests are invited for a daily wrap-up meeting over drinks.

8 | հովանավորներ

ՈՍԿԵ ԾԻՐԱՆ
 ԵՒՆԿԱՆԻ 12-րդ ՄԻջմԱԶԳԱՅԻՆ
 ԿԻՆՈՓԱՍՏԱՆՈՆ 12-19 շՈՒԿԻՄ, 2015

GOLDEN APRICOT
 12TH YEREVAN INTERNATIONAL
 FILM FESTIVAL 12-19 JULY, 2015

VIVA^{CELL} **MTS**

modd events
 We organize:
 -corporate and teambuilding events
 -cultural, sports and social events
 -seminars and conferences

A French-Armenian
 Company specialized in
 Event Management.

CREATIVE SOLUTIONS

Հեռախոս 7099
 Գրասենյակ 00209
 +374 91 54 90 90
 +374 91 53 90 90
 +374 99 03 72 72
 www.moddevents.com
 moddevents@moddevents.com
 www.facebook.com/moddevents

Leader in creative and
 sustained projects since 2009.

TSAGHKUNQ
 GUEST HOUSE

TSAGHKUNQ GUEST HOUSE

- Registered, Departmental Province of Armenia, Lake Sevan
- 100% Armenian
- www.tsaghkunq.com
- www.facebook.com/TsaghkunqGuesthouse

ARARAT

Համը և արագությամբ և համը և արագությամբ անկրկնելի

ՄԱՍԻՆ ԴԻ
 ՅՈՒՐԵՎԱԿԱՆ ԵՍ
 ՄԱՍԻՆԵՐԵՆԻ

Armenia Beverage Company

ARTSAKH Apricot

The Flavor of the German International Film Festival Golden Apricot 2015

revival

www.artsakhbeverage.com

DOLMAMA
 Armenia's
 Restaurant
 SINCE 1998

Voskevaz Winery creates unique Armenian wines, which combine Armenian traditions and innovations.

VOSKEVAZ WINERY

Voskevaz Winery LLC
 60, Yeghyan Street, Yerevan
 Tel. No. +374 10 22 00 66, 22 00 66
 Էլեկտրոնային փոստ
 www.voskevaz.com

MAX
 ԿԱՐԱՆ ԿՈՆՏԵՆՆԵՐ ՍՊԵ

ԿԱՐԱՆ ԿՈՆՏԵՆՆԵՐ ՍՊԵ

ԿԱՐԱՆ ԿՈՆՏԵՆՆԵՐ ՍՊԵ

Pizza di Roma

A Taste of Italy in Yerevan!

Գրքարանի Երկա

ԱՄԵՆԱԺԱՆ ԳՈՐԽԱԳԵՐՈՒ ԵՐԵՎԱՆՈՎ

Քիչքանի Լիթի արտ, 88 հիշ կարգաթիվ
 Պա.Պ. 010 07 25 00
 www.gorxagan.com

MEDIA PARTNERS

1, h2, Գրքարան, R, armnews, PAM, ԿԱՐԱՆ ԿՈՆՏԵՆՆԵՐ ՍՊԵ, ARKASTYLE, de fact, հրատարակ, radlouan, Լուսինա, MTV, AVE, WEB TV, MEDIAMAX, BRAVO.com, ԿԻՆՈ, անդ, ՀՈՐԵ, ՀՐԲԵՄԻ, U, ARM INFO, ԿԱՐԱՆ ԿՈՆՏԵՆՆԵՐ ՍՊԵ, OUTDOOR EFFECT